

[Dahlgaard.]

Art, men ogsaa Impulser, der har ført længere frem med Hensyn til den fælles-nordiske Lovgivning. Derfor kunde jeg ogsaa have billiget, at Staten ydede et mindre Beløb her som Udtryk for selve Statens Gæstevenskab i denne Forbindelse, og jeg maa sige, at jeg havde i og for sig forstaaet, at heller ikke Socialdemokratiet var helt uvilligt til at gaa med hertil. Jeg føjer til, at det er min Opfattelse, at med en lidt større Imødekommenhed og Forhandlingsvenlighed fra Justitsministerens Side vilde der ogsaa være opnaaet et Resultat. Men naar saadanne Forhandlinger ikke er blevet ført, og man derfor har hæftet sig fast ved det Forslag, der her foreligger, om de 7 000 Kr., og vi fra vor Side mener, at Staten ikke kan yde saa stort et Beløb, maa jeg anbefale at stemme for, at Bevillingen udgaar.

C. C. Heilesen: I Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Hauge fremsatte vedrørende det stillede Ændringsforslag om, at Bevillingen til de nordiske Juristmøder skal udgaa, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at disse Møder jo ikke er i den Forstand Fagmøder, som det ærede Medlem hævdede. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har allerede nævnt, at disse Møder i Tidens Løb har haft overordentlig stor Betydning for Udviklingen af den nordiske Fællesskabsfølelse. De har været afholdt siden 1872 og har gennem Aarene utvivlsomt haft overordentlig stor Betydning i Arbejdet for at knytte de nordiske Lande nærmere sammen. Men hertil kommer, at disse Møder har haft en praktisk Betydning, som saadanne Møder ellers sjældent har, idet de har forberedt og dannet Grundlaget for den fælles-nordiske Lovgivning, som jo ellers er mødt med saa stor Tilslutning fra alle Sider her i Tinget. Vekselloven og Loven om Køb og Salg af Løsøre er udsprunget af disse nordiske Juristmøder. De nordiske Juristmøder har senere dannet Grundlaget for den fælles-skandinaviske Lovgivning, der er fortsat lige op til de seneste Aar, og ikke blot har de historisk spillet en overordentlig stor Rolle for fælles-nordisk Lovgivning, men de har tillige paa dette Omraade stadig en betydningsfuld Opgave at udføre. Forholdet er jo det, at der endnu er adskillige Omraader som det sikkert vil være i høj Grad ønskeligt at faa gjort til Genstand for fælles-nordisk Lovgivning, og i Arbejdet for en videre Udvikling af denne fælles-nordiske Lovgivning, som jeg gaar ud fra, man fra

alle Sider her i Tinget ønsker fortsat, har de nordiske Juristmøder en overordentlig stor Betydning derved, at de nærmere præciserer, dels positivt de Omraader, hvor der kan være Tale om at føre den fælles nordiske Lovgivning videre, og dels negativt gennem deres Undersøgelser nærmere fastslaa, paa hvilke Omraader der ikke er nogen Udsigt til at føre en saadan Lovgivning videre. Det vil i alt Fald ud fra et saadant rent sagligt Synspunkt være i allerhøjeste Grad beklageligt for den fælles-nordiske Lovgivning, om ikke disse Juristmøder kan føres videre. Nu siger man: de kan jo føres videre gennem privat Initiativ, og det er muligt, maaske ogsaa sandsynligt, at de kan det. Men da de har en saa ualmindelig Betydning for Lovgivningsarbejdet, som de baade historisk har haft og praktisk har, vil det dog forekomme mig mindre naturligt, selv om man i øvrigt er Tilhænger af en Begrænsning af Statens Tilskud paa dette Omraade, om man netop her vilde gaa til en saadan Begrænsning. Man kan ikke imødegaa denne Betragtning med den Indvending, at det Synspunkt altid kan gøres gældende, at der netop ikke skal finde Begrænsning Sted paa det Omraade, vi i Øjeblikket beskæftiger os med, fordi, som jeg har skitseret, Udviklingen viser, at vi netop her staar overfor et ganske særligt Spørgsmaal, fordi disse nordiske Juristmøder har deres store praktiske Opgaver at løse i det fælles-nordiske Lovgivningsarbejde. Hertil kommer, at man fra de andre nordiske Staters Side har vist Danske, der kommer til de paagældende Lande, Gæstevenskab, og det vilde forekomme mig betænkeligt, om man paa det foreliggende Omraade, der berører det mellemnordiske Arbejde, vilde tage en Beslutning, der udelukkede Danmark fra det officielle nordiske Samarbejde paa dette Omraade, hvad der kan gøre et uheldigt Indtryk i de andre nordiske Lande. Det er i og for sig ikke Beløbets Størrelse, der i saa Henseende kan være afgørende, og derfor forekommer den Indvending mig heller ikke at være afgørende, som det ærede Medlem Hr. Hauge fremsatte, at vi ikke har Raad dertil. For mit Vedkommende er det i hvert Fald ikke afgørende, om det bliver 7 000 Kr. eller 10 000 Kr. eller eventuelt et mindre Beløb. Det, der er afgørende for mig, er, at den danske Stat officielt giver Udtryk for, at den ønsker det Arbejde for fælles-nordisk Lovgivning, som de nordiske Juristmøder er et Udtryk for, ført videre. Det vilde forekomme mig meget uheldigt, og det vilde give et Indtryk i de andre nordiske Lande, som er lidet ønskeligt, om